

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Piotra Dziubały z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 07.03.2017r. sprawy przeciwko **P. F. synowi W. i J. z domu L. urodzonemu (...) w P.** obwinionemu o to, że:

1. w dniu 12 grudnia 2016 roku około godziny 19.00 w P. na (...) kierując samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez to, że nie zachował bezpiecznej odległości i uderzył w tył autobusu (...) m-ki (...) o nr rej. (...) po czym pieszo oddalił się z miejsca zdarzenia

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw

2. w tym samym miejscu kierował pojazdem nie mając przy sobie wymaganych dokumentów tj. prawa jazdy

- tj. za wykroczenie z art. 95 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **P. F.** uznaje za winnego tego, że:

a. 12 grudnia 2016 roku około 19.00 w P. na ulicy (...) kierując na drodze publicznej samochodem (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez to, że nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu, skutkiem czego uderzył w tył autobusu (...) o nr rej. (...), co stanowi wykroczenie z art. 86§1 kw

b. w tym samym miejscu i czasie kierował na drodze publicznej pojazdem nie mając przy sobie wymaganego dokumentu, tj. prawa jazdy, co stanowi wykroczenie z art. 95 kw

i za to na podstawie art. 86§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu łącznie karę 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych grzywny;

2. na podstawie art. 86§3 kw orzeka wobec obwinionego P. F. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 1 (jednego) roku, zaś na podstawie art. 29§3 kw zobowiązuje go do zwrotu prawa jazdy nr (...) Prezydentowi Miasta (...),

3. zasądza od P. F. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych, 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem. b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997

r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 2491/16

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424§3 kpk w zw. z art. 82§1 kpw uzasadnienie wyroku ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze i środku karnym:

Wyrokiem zaocznym z 7 marca 2017 roku obwiniony P. F. został uznany za winnego tego, że 12 grudnia 2016 roku około 19.00 w P. na ulicy (...) kierując na drodze publicznej samochodem (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez to, że nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu, skutkiem czego uderzył w tył autobusu (...) o nr rej. (...), który to czyn stanowił wykroczenie z art. 86§1 kw. Ponadto obwiniony został uznany za winnego także tego, że w na drodze publicznej pojazdem nie mając przy sobie wymaganego dokumentu, tj. prawa jazdy, który to czyn stanowił wykroczenie z art. 95 kw.

Zgodnie z treścią art. 86§1 kw kto na drodze publicznej, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym podlega karze grzywny. Obwiniony nie zachował ostrożności, nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go autobusu i uderzył w tył tego pojazdu. Zatem zachowanie to wskazuje jednoznacznie, iż obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierowcy autobusu komunikacji miejskiej. Zatem to zachowanie należało uznać za wykroczenie z art. 86§1 kw.

Z kolei zgodnie z treścią art. 95 kw, kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, podlega karze grzywny do 250 zł, albo karze nagany. Art. 38 prawa o ruchu drogowym stanowi natomiast, że każdy kierowca samochodu winien mieć przy sobie dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem, czyli prawo jazdy, dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu, czyli dowód rejestracyjny oraz dokument stwierdzający zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzający opłacenie składki tego ubezpieczenia. Skoro więc obwiniony kierując samochodem pod drodze publicznej nie miał przy sobie prawa jazdy, a nie miał go z tego powodu, że nie odebrał dokumentu z Wydziału (...) Urzędu Miasta (...) to oznacza to, że popełnił wykroczenie z art. 95 kw.

Wymierzając obwinionemu karę łącznie za obydwa wykroczenia, stosując się do treści art. 9§2 kw, Sąd musiał sięgnąć po przepis przewidujący najsurowszą karę - czyli art. 86§1 i mógł orzec karę grzywny od 20 zł do 5000 zł. W ocenie Sądu obwinionemu należało wymierzyć surową karę - chociaż obwiniony spowodował jedynie szkodę na pojazdach, to jednak podkreślić należy, że obwiniony był wielokrotnie karany mandatami za wykroczenia w ruchu drogowym (vide k. 17), inne wykroczenia (vide k. 36), był także karany za przestępstwa - w tym za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości oraz naruszenie zakazu sądowego (vide k. 40-42). Ponadto okolicznością obciążającą obwinionego w tej sprawie jest fakt, iż niezwłocznie po zaistnieniu kolizji obwiniony oddalił się w nieustalonym kierunku, nie zainteresował się skutkami spowodowanej kolizji, w szczególności czy nikomu nic się nie stało i w sytuacji tak oczywistej winy w spowodowaniu kolizji nie podał pokrzywdzonemu danych niezbędnych do usunięcia szkody przez ubezpieczyciela. Swoim zachowaniem obwiniony utrudnił czynności procesowe na miejscu zdarzenia, ustalenie wszelkich okoliczności istotnych dla zaistnienia tego zdarzenia drogowego i uniemożliwił policjantom zweryfikowanie - co w takich okolicznościach byłoby czynnością automatyczną - stanu jego trzeźwości, zwłaszcza że świadkowie twierdzili zgodnie, iż prawdopodobnie był pod działaniem alkoholu. Sąd uznał zatem, że obwiniony oddalił się z

miejsca zdarzenia z premedytacją i czynił to w celu uniemożliwienia policji zweryfikowania jego zdolności kierowania pojazdem w chwili kiedy doszło do kolizji. Sąd uznał, iż karą adekwatną do winy, jak również karą odstraszącą obwinionego od kolejnych podobnych zachowań, będzie grzywna w kwocie 1500 zł. Wprawdzie obwiniony wskazywał, iż utrzymuje się z prac dorywczych, jednak miesięczny dochód w wysokości 1200 zł grzywnę tę pozwoli mu zapłacić chociażby w ratach - kara z zasady musi być dolegliwa, a zachowanie obwinionego nie zasługuje nawet na minimum tolerancji.

Sąd uznał również za konieczne orzeczenie wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu. To rozstrzygnięcie Sąd uznał za zasadne orzec na podstawie art. 86§3 kw, do czego uprawnia art. 9§2 kw. Orzeczenie takiego zakazu w związku z popełnieniem wykroczenia z art. 86§1 kw nie jest obligatoryjne, to jednak Sąd doszedł do przekonania, iż w sprawie niniejszej jest to celowe i konieczne. W ocenie Sądu obwiniony swoją podstawą podważa zaufanie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zaufanie jakie każdy inny uczestnik ruchu ma prawo mieć do niego jako do użytkownika drogi publicznej i nie daje obwiniony rękojmi, iż jest niezawodnym kierowcą. Podkreślić należy, iż obwiniony nie interesując się skutkami kolizji, wręcz zbiegł z miejsca zdarzenia, co sąd uznał wyłącznie za dbałość obwinionego o własne interesy i chęć ukrycia niekorzystnych dla niego faktów. Skoro więc postawa obwinionego wskazuje, że nie ma on poszanowania dla zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to stanowczo stwierdzić należy, że nie zasługuje na przywilej korzystania z pojazdów w ruchu drogowym i konieczne jest wyeliminowanie obwinionego z kręgu kierowców uprawnionych do kierowania pojazdami - chociażby nawet na krótki czas. Z tych powodów Sąd orzekł powyższy środek karny, a jego czas określił na 1 rok, uznając że nie będzie to czas ponad miarę przewinień obwinionego, będzie też wystarczający do tego, by obwiniony uzmysłowił sobie konsekwencje swego postępowania na drodze. Obwiniony musi sobie uzmysłwić tę ewentualność, że nawet niewielkie naruszenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym przy tak szczególnie negatywnej ocenie obwinionego jako użytkownika dróg publicznych, skutkować mogą za każdym razem eliminacją go z kręgu uprawnionych do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Sąd postanowił również obciążyć obwinionego kosztami postępowania, a mianowicie zryczałtowanymi wydatkami postępowania (100 zł) i opłatą (150 zł).